

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Nadal

Acostumem a dir que durant l'Advent anem fent un camí cap a Betlem, anem a trobar-nos amb el Senyor en el Nadal. Això és veritat, certament, però no del tot, en realitat no som nosaltres els que hi anem, és Ell que ve a nosaltres, i nosaltres l'hem d'acollir com Ell vol ser acollit.

De fet, el més important en aquest temps d'Advent és netejar el camí de la nostra vida, netejar el nostre cor, posar ordre perquè pugui venir i entrar el Senyor. Quan diem que Déu ve al món volem dir que ve a cada un de nosaltres, perquè nosaltres som el món que Ell estima i la seva vinguda és per estar amb nosaltres, per comunicar-nos l'amor que ens té, que és l'únic que pot salvar-nos de nosaltres mateixos, de la nostra pròpia misèria, del nostre pecat. El profeta Isaïes ho expressava així segles abans: «Escolteu una veu que crida: Obriu en el desert un camí al Senyor, aplaneu en l'estepa una ruta per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny escabros serà una plana i la serralada, una ampla vall» (Is 40,3-5). Aquest és el treball principal que hem de dur a terme per rebre el Senyor que ve a nosaltres, perquè, com afirma Isaïes, «Llavors apareixerà la glòria del Senyor».

Posem per cas que ens anunciessin una visita molt important a casa nostra, la visita d'algú que, a més a més, nosaltres estimem. Ben segur que arreglaríem la casa, faríem neteja, ho disposaríem tot per tal que la visita que esperem es trobés a gust amb nosaltres, a casa nostra. Això és el que vol dir el profeta Isaïes, això és el que vol dir també Joan el Baptista «que predicava així al desert de Judea: "Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop". És d'Ell que deia el profeta Isaïes: "Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí"» (Mt 3,1-2).

L'evangelista Lluc, narrant l'arribada a Betlem de Josep i Maria, ja a punt de donar a llum, observa amb amargor: «No havien trobat lloc a l'hostal» (Lc 2,7). Jesús va néixer en condicions humils; nouat va ser posat en una menjadora i, molt aviat, per salvar-lo de la mort, els seus pares van fugir a Egipte (cf. Mt 2,13-15).

Lleó XIV, *Dilexi te*, 19

Bon Nadal!
¡Feliz Navidad!

Adoració dels Mags (Francesc Sitjar, 1954)
Capella de la Mare de Déu de Montserrat
Parròquia de Sant Pere de Terrassa

† Salvador Cristau Coll

Bisbe de Terrassa

Felicitació de Nadal de Mons. Salvador Cristau i Coll, bisbe de Terrassa

En les celebracions d'aquestes festes en acostarem a venerar la imatge del nen Jesús, i aquests dies contemplarem el pessebre a les nostres llars o a la parròquia; en aquests gestos hem de poder descobrir el misteri d'amor que se'ns manifesta en el naixement de l'infant, el Fill de Déu, ja que «Déu estima tant el món que li ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16). És el misteri d'un amor infinit, que vol comunicar-se als cors de tots els homes i dones de la terra per a ser veritablement feliços.

I ho comunica no només amb paraules sinó també amb fets, venint «en persona», perquè no en quedi dubte. Això ens

implica i ens compromet a tenir en compte nosaltres també els nostres germans, especialment amb els que més ho necessiten. Si Déu m'estima tant a mi, com puc deixar jo d'estimar el meu germà? Si Déu ha vingut i ve a compartir la seva vida amb mi, com no compartir-la jo amb els altres? És precisament en aquest context que hem de situar i hem d'entendre la col·lecta de Nadal a través de Càritas que avui es duu a terme a totes les parròquies i esglésies per als germans més necessitats. Si Déu ho ha compartit tot amb nosaltres, com podem nosaltres deixar de compartir una mica amb els germans? Si Déu ha estat generós amb nosaltres, siguem-ho també amb els germans!

ENTREVISTA

El laïcat, clau en la sinodalitat

LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

«El laïcat és clau en l'aplicació de la sinodalitat i té una funció molt important; no l'única, perquè és un complement de tots i tots som necessaris». El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona, analitza en el llibre *Aplicació de la sinodalitat* (Claret) el futur i els reptes de l'Església a la llum de l'aplicació pràctica de la sinodalitat, tant en la vida quotidiana dels cristians com en la seva missió pastoral i evangelitzadora.

En l'aplicació de la sinodalitat el laïcat és clau. Per què?

Hem de caminar tots junts i, per tant, ens necessitem. I el laïcat és clau en tot el que és l'Església. La sinodalitat és un caminar de tots junts; per tant, també dels laics. El papa Francesc ja va posar molts laics en institucions que abans no en tenien; i des de llavors tenen veu i vot. Això fa que l'Església sigui més sinodal; el paper del laïcat ha de ser actiu.

És fàcil l'aplicació de la sinodalitat?

Posar-la en pràctica costa, però ens hi juguem molt. La sinodalitat sembla que és un aspecte més de l'Església, però és l'Església que camina unida, fent camí i buscant el que el Senyor ens demana per posar-ho en pràctica, per fer que l'Església estigui al servei de tothom. És una Església sinodal, per la qual cosa l'hem de fer entre tots.

Quins són els reptes de l'Església, avui?

Està clar que el clericalisme no funciona. Hem d'avançar cap a una Església més participativa i corresponsable. Per tant, hem d'anar a una participació activa i responsable del laïcat, i especialment de la dona. Cal compartir més amb els pobres. L'Església ha de ser pobre i per als pobres. És el que ens diu Jesús. Si no canviem nosaltres, no canviaran les estructures; però si canviem, l'Església canviarà.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Nadal: el miracle de retrobar-nos

En moltes llars de Catalunya, la meua família inclosa, Nadal té dos dies. El 25 de desembre, dia de Nadal, se celebra amb la família del pare o de la mare; i el 26, festa de Sant Esteve, amb l'altra. L'any següent s'inverteix el torn. És un costum senzill, però profundament savi: perquè l'amor no divideix, sinó que multiplica. I així, cada any, les famílies es tornen a retrobar al voltant d'una taula que, com el pessebre, s'omple de rostres, rialles, històries i generacions.

En algunes llars, els infants ajuden a carregar el tió, mentre els grans preparen els canelons de Sant Esteve, recepta nascuda precisament per aprofitar les sobres del dia anterior: un símbol perfecte de l'Evangeli, on res no es perd i tot es pot transformar en amor. Altres famílies es reuneixen després de la Missa del Gall —que en moltes parròquies de Barcelona ja se celebra a hores més primerenques, com la «missa del pollet»—, perquè els més petits també puguin participar de l'alegria del naixement de Jesús.

Hi ha famílies que aquests dies sumen trenta o quaranta persones al voltant de

la taula. Les més tradicionals continuen ajuntant taules i buscant cadires per estar a casa. Altres ja prefereixen el restaurant. Cada una amb la seva història, les seves absències i els seus nous començaments. Però en totes hi ha un desig comú: retrobar-se. Perquè Nadal no és només una data: és un miracle que ocorre cada vegada que algú deixa espai a l'altre en el seu cor.

Una àvia de Sant Cugat explicava que, a casa seva, abans d'obrir els regals, tots es feien una abraçada i deien en veu alta una pregària per qui més ho necessitava aquell any. «Així —deia ella— recordem que Jesús no va néixer només per a nosaltres, sinó per a tot el món.»

Aquesta és, en el fons, l'essència de Nadal: descobrir Déu enmig del quotidià, en una taula compartida, en el somriure d'un net o en l'abraçada de reconciliació entre dos germans. En el soroll alegre de les nostres llars el Nen continua naixent, silenciós i humil, en cada cor que s'obre a l'amor.

«El qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu» (1Jn 4,20).

CÀRITAS

Mentre hi hagi persones, hi haurà esperança

DELEGATS DE CÀRITAS AMB SEU A CATALUNYA

El Nadal és, per a molts, temps de llum, d'esperança i de retrobament. Però aquestes mateixes dates poden accentuar el dolor dels qui viuen la solitud i la precarietat. Mentre les famílies s'apleguen al voltant d'una taula ben parada, d'altres no poden garantir un àpat calent, pagar el lloguer o mantenir la calefacció. El contrast és colpidor i ens interpel·la profundament com a cristians.

Cada any augmenta el nombre de persones que depenen de bancs d'aliments, menjadors socials o d'entitats com Càritas. Són famílies treballadores que no arriben a final de mes, avis que sostenen els nets amb pensions mínimes, joves sense oportunitats laborals, migrants en situació d'incertesa o persones sense sostre que busquen un lloc segur. La pobresa té rostre, i és el rostre dels veïns amb qui ens creuem cada dia.

El Nadal, amb la seva promesa de llum, fa més visibles aquestes ombres. Davant d'aquest contrast, podríem caure en la indiferència o en la idea que no hi podem fer res. Però el seguiment de Jesús i de l'Evangeli ens conviden a una altra cosa. Déu es fa present precisament en la fragilitat. El rostre de Jesús és el rostre dels qui avui pateixen: infants que passen gana, refugiats que fugen de la guerra, persones

sense documentació que lluiten per viure amb dignitat. El Nadal no és, per tant, només una festa familiar o una tradició cultural; és una invitació a reconèixer Déu en el sofriment dels altres i a actuar en conseqüència.

Com a cristians, estem cridats a mirar la realitat amb atenció i compassió, tal com Jesús va fer. Ell no va passar de llarg: va mirar, va escoltar i va tocar les ferides humanes. Aquesta actitud ens demana veure sense filtres, deixar-nos commoure i actuar.

La fe reclama gestos concrets: compartir el que tenim, sumar-nos a iniciatives solidàries, donar temps, acompanyar la solitud, defensar la justícia social. La caritat autèntica no és donar el que ens sobra, sinó compartir des del que som, com Jesús va donar-se a si mateix.

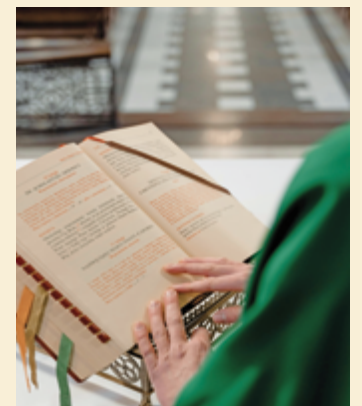
L'Església, com a comunitat, ha d'esdevenir signe d'esperança i d'amor preferencial pels pobres. Cada parròquia hauria de ser un espai d'acollida i dignitat, un lloc on els més vulnerables trobin suport real. Que aquest Nadal, en contemplar el Nen al pessebre, recordem que Déu continua buscant hostal en els cors humans. Obri-li la porta amb la solidaritat, el servei i la justícia. Només així el Nadal serà veritablement Nadal.

Lectures de la missa diària i santoral

22. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Sa 1,24-28 / Sl: 1Sa / Lc 1,46-56]. Sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa; santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg., fund. patrona dels emigrants.

23. ■ Dimarts [Mt 3,1-4; 5-6 / Sl 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prev. de Cracòvia. Sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, vg. i mr.

24. ■ Dimecres [2Sa 7,1-5.8b-12. 14a.16 / Sl 88 / Lc 1,67-79]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmina, vg., princesa.

25. □ Dijous [Vigília: Is 62,1-5 / Sl 88 / Ac 13,16-17.22-25 / Mt 1,1-25. Nit: Is 9,1-6 / Sl 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Dia: Is 52,7-10 / Sl 97 / He 1,1-6 / Jn 1,1-18]. ✚ Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judà. També: Mare de Déu de Betlem o del Pessebre. Santa Anastàsia, mr. (s. IV); santa Eugènia, vg. i mr.

26. ■ Divendres [Ac 6,8-10; 7,54-60 / Sl 30 / Mt 10,17-22]. Sant Esteve, diaca i primer mr. (35) a Jerusalem. Sant Dionís, papa (259-268) i mr.; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

27. □ Dissabte [1Jn 1,1-4 / Sl 96 / Jn 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, videt de Patmos, venerat a Efes (†100). Sant Teodor, monjo; santa Nicairet, vg.

28. □ † Diumenge vinent, diumenge dins l'octava de Nadal (lit. hores: 1a setm.) [Sir 3,3-7.14-17a / Sl 127 / Col 3,12-21 / Mt 2,13-15.19-23]. **La Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep.** Sants Innocents, màrtirs a Betlem i rodalia. Santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

DIUMENGE IV D'ADVENT

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 7,10-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Acáz: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel». Acáz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor». Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: ¿No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.»

Salm responsorial (23)

R. Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten. / Li ha posat els fonaments dins els mars, / i les bases, a les fonts dels rius. R.

¿Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? / ¿Qui pot estar-se al recinte sagrat? / El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, / que no confia en els déus falsos. R.

Rebrà benediccions del Senyor, / rebrà els favors del Déu que salva. / Aquests són els qui venen a buscar-vos, Senyor, / per veure-us de cara, Déu de Jacob. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 1,1-7)

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la Bona Nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta Bona Nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts.

Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 1,18-24)

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts, es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble». Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-és-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

Lectura del libro de Isaías (Is 7,10-14)

En aquellos días, el Señor habló a Ajaz y le dijo: «Pide un signo al Señor, tu Dios: en lo hondo del abismo o en lo alto del cielo».

Respondió Ajaz: «No lo pido, no quiero tentar al Señor».

Entonces dijo Isaías: «Escucha, casa de David: ¿No os basta cansar a los hombres, que cansáis incluso a mi Dios? Pues el Señor, por su cuenta, os dará un signo. Mirad: la virgen está encinta y da a luz un hijo, y le pondrá por nombre Emmanuel».

Salmo responsorial (23)

R. Va a entrar el Señor; él es el Rey de la gloria.

Del Señor es la tierra y cuanto la llena, / el orbe y todos sus habitantes: / él la fundó sobre los mares, / él la afianzó sobre los ríos. R.

¿Quién puede subir al monte del Señor? / ¿Quién puede estar en el recinto sacro? / El hombre de manos inocentes / y puro corazón, / que no confía en los ídolos. R.

Ese recibirá la bendición del Señor, / le hará justicia el Dios de salvación. / Esta es la generación que busca al Señor, / que busca tu rostro, Dios de Jacob. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 1,1-7)

Pablo, siervo de Cristo Jesús, llamado a ser apóstol, escogido para el Evangelio de Dios, que fue prometido por sus profetas en las Escrituras Santas y se refiere a su Hijo, nacido de la estirpe de David según la carne, constituido Hijo de Dios en poder según el Espíritu de santidad por la resurrección de entre los muertos: Jesucristo nuestro Señor.

Por él hemos recibido la gracia del apostolado, para suscitar la obediencia de la fe entre todos los gentiles, para gloria de su nombre. Entre ellos os encontráis también vosotros, llamados de Jesucristo. A todos los que están en Roma, amados de Dios, llamados santos, gracia y paz de Dios, nuestro Padre y del Señor Jesucristo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 1,18-24)

La generación de Jesucristo fue de esta manera: María, su madre, estaba desposada con José y, antes de vivir juntos, resultó que ella esperaba un hijo por obra del Espíritu Santo. José, su esposo, como era justo y no quería difamarla, decidió repudiarla en privado. Pero, apenas había tomado esta resolución, se le apareció en sueños un ángel del Señor que le dijo: «José, hijo de David, no temas acoger a María, tu mujer, porque la criatura que hay en ella viene del Espíritu Santo. Dará a luz un hijo y tú le pondrás por nombre Jesús, porque él salvará a su pueblo de sus pecados». Todo esto sucedió para que se cumpliese lo que había dicho el Señor por medio del profeta: «Mirad: la virgen concebirá y dará a luz un hijo y le pondrá por nombre Emmanuel, que significa "Dios-con-nosotros"». Cuando José se despertó, hizo lo que le había mandado el ángel del Señor y acogió a su mujer.

COMENTARI

Esperança

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

Al quart diumenge d'Advent, la nostra mirada es fixa en Maria que, plena de gràcia, espera el seu Fill, esperança del món. L'Evangeli ens parla de la Sagrada Família com una anticipació de Nadal. Una família pobre de béns materials però rica d'amor. Tots necessitem uns mínims per viure però una família no és feliç per tenir, sinó perquè els seus membres s'estimen.

En aquest fragment de l'Evangeli segons sant Mateu, aprenem que Jesús és fill de David. Josep és el pare legal que l'acull amb responsabilitat. I, Maria, qui el concep per obra de l'Esperit Sant.

M'agrada especialment contemplar sant Josep, l'home del silenci no perquè fos sord, que no ho era, sinó perquè és «un home bo», dòcil, obedient, que escolta i actua executant els plans de Déu. La contemplació de Maria, la mare de Jesús, promesa amb Josep, fan que tota la història es concebi com una gestació fins que esclata enfora. És la gestació de Déu i l'expectació dels homes. Res no ve del no-res. Tot ve de Déu. El part del temps que inicia el recompte de la història i de l'espècie humana: homes i dones que estimen i odien, que lluiten contra l'adversitat i, tot fent-se ells, creixen i dominen la terra. El pla dels pobles que marxen vers el futur i el pla de Déu que era amagat, en gestació, en el silenci de la nit i dels segles, convergeixen.

I arribada la maduresa dels temps, el joc de Déu es fa tendresa: un poblet, una noia que acarona el seu Fillet i un home bo que vetlla pels dos: un pessebre. I en aquest pessebre el missatge dut per l'àngel Gabriel que encetà una de les pregàries més entranyables dels cristians: «Déu te guard Maria, plena de gràcia, el Senyor és amb tu». El pla de Déu ja ha sortit a la llum i l'ha posat a l'abast de tots els pobles. Nadal és l'inici de l'obra de la nostra redempció, és la festa de l'alegria evangèlica. Compartim-la amb tothom.

Mare de Déu de l'Advent obriu els nostres ulls per contemplar la tendresa més entranyable i l'alegria més gran, i beneïu el món amb el do diví de la pau.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 22 de desembre, a les 13 h.
Felicitació de Nadal en el Bisbat.

Dimarts 23 de desembre, a les 13.30 h.
Missa de Nadal i dinar en el Seminari diocesà a Vallldoreix.

Dimecres 24 de desembre, a les 17 h.
Missa de Nadal al centre penitenciari de Quatre Camins, a la Roca del Vallès. / **A les 23 h.** Missa de la nit de Nadal a la Catedral.

Dijous 25 de desembre, a les 12 h. Missa de Nadal amb Benedicció Apostòlica a la Catedral.

Dissabte 27 de desembre, a les 17 h.
Rebuda del patge Xiu-Xiu de Terrassa a la Catedral.

Diumenge 28 de desembre, a les 20 h.
Missa de cloenda de l'any jubilar 2025 a la Catedral.

Notícies

Convivència del Seminari. Del 6 al 8 de desembre va tenir lloc la convivència dels seminaristes a la Residència de la Immaculada de Tartera (Prats i Sansor), de les germanes Car-

melites de Sant Josep a la Cerdanya. Van ser dies de convivència, de pregària i de reflexió, a més d'excursions. Els va acompanyar també en els primers dies Mons. Cristau.

Benedicció de la nova porta de l'església de Vallgorguina. Diumenge 7 de desembre, al matí, el bisbe Salvador va celebrar la Missa a la parròquia de Sant Andreu de Vallgorguina. En acabar la celebració va fer la benedicció de la nova porta restaurada de l'església (una part restaurada i l'altra nova) amb ajuda de la parròquia i l'Ajuntament. Va concelebrar Mn. Jaume Casas, rector, i va assistir Mn. Raül

Lerones, diaca. Hi hagué representació de l'Ajuntament en la persona de diverses regidores i el poble omplí el temple.

Participació en la Vetlla de la Immaculada. Diumenge 7 de desembre, al vespre, va tenir lloc a la basílica de la Mercè de Barcelona la Vetlla de la Immaculada de les diòcesis de la província eclesiàstica. Enguany ha presidit l'arquebisbe Barcelona, el cardenal Omella, i han assistit els altres bisbes, entre ells el bisbe Salvador. La música va estar a càrrec de joves de la delegació de Joventut de Terrassa.

Celebració d'un nou Curset de Cristiandat. Entre els dies 5 i 8 de desembre es va celebrar a la Casa d'espiritualitat de Caldes de Montbui el curset número 14 de Cursets de Cristiandat de la diòcesi de Terrassa. La Missa final

i la clausura van ser presidides pel bisbe Salvador.

A més a més...

Ordenació de diaques. El diumenge 1 de febrer, a les 18 h a la Catedral, el Sr. Bisbe ordenarà 8 diaques al servei de la diòcesi. Són els seminaristes Enríque Amat Busquets, Eduard Camerón Torra, Ignasi Castelló Sala, Robert Escusa Rubio, Pau Ferrer Falguera, Francesc d'Assís León i Romero, Miquel Saló Casajuana i Fernando Vázquez-Dodero Romero.

CARTA DOMINICAL

† **SALVADOR CRISTAU COLL**
Obispo de Terrassa

Navidad

Se acostumbra a decir que durante el Adviento vamos haciendo un camino hacia Belén, vamos a encontrarnos con el Señor en la Navidad. Esto es verdad, ciertamente, pero no del todo, en realidad no somos nosotros los que vamos, es Él que viene a nosotros y nosotros debemos acogerlo como él quiere ser acogido.

De hecho, lo más importante en este tiempo de Adviento es limpiar el camino de nuestra vida, limpiar nuestro corazón, poner orden para que pueda venir y entrar el Señor. Cuando decimos que Dios viene al mundo queremos decir que viene a cada uno de nosotros, porque nosotros somos el mundo que él ama y su venida es para estar con nosotros, para comunicarnos el amor que nos tiene, que es lo único que puede salvarnos de nosotros mismos, de nuestra propia miseria, de nuestro pecado. El profeta Isaías lo expresaba así siglos antes: «Escuchad una voz que grita: Abrid en el desierto un camino al Señor, aplanad en la estepa una ruta para nuestro

Dios. Se levantarán las hondonadas, se bajarán las montañas y los cerros, el terreno escabroso será una llanura y la cordillera una amplia llanura» (Is 40,3-5). Éste es el trabajo principal que debemos llevar a cabo para recibir al Señor que viene a nosotros, ya que, como afirma Isaías, «entonces aparecerá la gloria del Señor».

Si nos anunciaran una visita muy importante a nuestra casa, la visita de alguien que, además, nosotros queremos, seguro que arreglaríamos la casa, haríamos limpieza, lo dispondríamos todo para que la visita que esperamos se encontrara a gusto con nosotros, en nuestra casa. Esto es lo que quiere decir el profeta Isaías, esto es lo que también afirma Juan el Bautista «que predicaba así en el desierto de Judea: «Convertíos, que el Reino de los Cielos está cerca». Es de él que decía el profeta Isaías: «Una voz clama en el desierto: Abrid una ruta al Señor»» (Mt 3,1-2).

Y cuando, en las celebraciones de estas fiestas nos acerquemos a venerar la imagen del niño Jesús, cuando estos días contemplemos el pesebre en nuestras casas o en la parroquia, estamos invitados a descubrir el misterio de amor

que se nos manifiesta en el nacimiento del Hijo de Dios, ya que: «Dios ama tanto al mundo que le ha dado su Hijo único, para que no se pierda ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna» (Jn 3,16). Es el misterio de un amor infinito y que quiere comunicar a todos los hombres y mujeres de la tierra para ser verdaderamente felices.

Y lo comunica no sólo con palabras sino con hechos, viniendo «en persona», para que no quede ninguna duda: Y esto nos implica y nos compromete a tener en cuenta nosotros también a nuestros hermanos, sobre todo a los que más lo necesitan. Si Dios me ama tanto a mí, ¿cómo puedo dejar yo de amar a mi hermano? Si Dios ha venido y viene a compartir su vida conmigo, ¿cómo no compartirla yo con los demás? Es precisamente en este contexto que debemos situar y entender la colecta por Cáritas que hoy se lleva a cabo en todas las parroquias para los hermanos más necesitados. Si Dios lo ha compartido todo con nosotros, ¿cómo podemos nosotros dejar de compartir un poco con los hermanos? Si Dios ha sido generoso con nosotros, ¡seámoslo también nosotros con los hermanos!

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

